

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 29.10.2014
COM(2014) 666 final

2014/0308 (CNS)

Förslag till

RÅDETS BESLUT

om sjötullsystemet i de franska yttersta randområdena

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

Bestämmelserna i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (nedan kallat EUF-fördraget) är tillämpliga på unionens yttersta randområden. De franska yttersta randområdena omfattas emellertid inte av det territoriella tillämpningsområdet för mervärdesskatte- och punktskattedirektiven.

Bestämmelserna i EUF-fördraget, i synnerhet artikel 110, tillåter i princip inte att de franska yttersta randområdena gör någon skattemässig åtskillnad mellan lokala produkter och produkter som härrör från det franska fastlandet, från övriga medlemsstater eller från tredjeländer. Enligt artikel 349 i EUF-fördraget (tidigare artikel 299.2 i EG-fördraget) är det emellertid möjligt att införa specifika åtgärder till förmån för de yttersta randområdena på grund av de permanenta svårigheter som påverkar deras ekonomiska och sociala situation. Dessa åtgärder rör olika politikområden, bland annat skattepolitiken.

Den s.k. sjötullen (*octroi de mer*) är en indirekt skatt som tas ut på leverans och import av varor i de franska yttersta randområdena. Den tillämpas i princip på samma sätt på lokalt framställda produkter som på andra produkter (produkter från den europeiska delen av Frankrike, andra medlemsstater eller tredjeländer).

Enligt rådets beslut 2004/162/EG av den 10 februari 2004 (ändrat genom rådets beslut 2008/439/EG av den 9 juni 2008 och rådets beslut nr 448/2011/EU av den 19 juli 2011), som antogs på grundval av artikel 299.2 i EG-fördraget, har Frankrike dock tillåtelse att till och med den 1 juli 2014 medge befrielse från eller nedsättningar av sjötullen för vissa produkter som tillverkas i de franska yttersta randområdena (med undantag av Saint-Martin). Bilagan till beslutet innehåller en förteckning över de produkter för vilka befrielse eller nedsättning av skatten får tillämpas. Beroende på produkt får skillnaden i skattesats mellan lokalt tillverkade produkter och övriga produkter vara högst 10, 20 eller 30 procentenheter.

Dessa skillnader i skattesats har till syfte att kompensera de svårigheter som de yttersta randområdena påverkas av och som leder till en ökad produktionskostnad och därmed till ett högre självkostnadspris för lokalt tillverkade produkter. Om inga specifika åtgärder vidtogs skulle de lokala produkterna vara mindre konkurrenskraftiga än de som kommer utifrån, till och med när transportkostnader tas med i beräkningen. Det skulle därmed bli svårare att upprätthålla den lokala produktionen som har högre produktionskostnader.

Rådets beslut 2014/162/EU av den 11 mars 2014 utvidgade för övrigt tillämpningen av rådets beslut 2004/162/EG till Mayotte från och med den 1 januari 2014, då Mayotte blev ett av de yttersta randområdena, och fastställde vilka produkter som kan komma att omfattas av en differentierad skattesats inom ramen för sjötullen och inom vilka gränser.

För att göra det möjligt för kommissionen att slutföra behandlingen av Frankrikes begäran förlängdes genom rådets beslut nr 378/2014/EU av den 12 juni 2014 tillämpningstiden för rådets beslut 2004/162/EG med sex månader till den 31 december 2014 i stället för den 1 juli 2014.

Detta förslag syftar till att fastställa den rättsliga ram som ska gälla för sjötullen från och med den 1 januari 2015 till och med den 31 december 2020. Enligt förslaget förlängs åter beslut 2004/162/EG med sex månader för att ge Frankrike tid att införliva bestämmelserna i rådets nya beslut med sin lagstiftning. I förslaget fastställs den nya rättsliga ram som ska gälla mellan den 1 juli 2015 och den 31 december 2020.

2. RESULTAT AV SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

Enligt rådets beslut 2004/162/EG av den 10 februari 2004 (ändrat genom rådets beslut 2008/439/EG av den 9 juni 2008, nr 448/2011/EU av den 19 juli 2011, 2014/162/EU av den 11 mars 2014 och nr 378/2014/EU av den 12 juni 2014), har Frankrike tillåtelse att till och med den 31 december 2014 medge befrielse från eller nedsättningar av sjötullen för vissa produkter som tillverkas i de franska yttersta randområdena (med undantag av Saint-Martin). Bilagan till beslutet innehåller en förteckning över de produkter för vilka befrielse eller nedsättning av skatten får tillämpas. Beroende på produkt får skillnaden i skattesats mellan lokalt tillverkade produkter och övriga produkter vara högst 10, 20 eller 30 procentenheter.

I beslut 2004/162/EG anges skälen till att anta specifika åtgärder: den avlägsna belägenheten, råvaru- och energiberoendet, nödvändigheten av att inrätta större lager, den begränsade lokala marknaden i kombination med en dåligt utvecklad exportverksamhet etc. Dessa svårigheter leder sammantaget till en ökad produktionskostnad och därmed till ett högre självkostnadspris för lokalt tillverkade produkter. Om inga specifika åtgärder tillämpades skulle de lokalt tillverkade produkterna därför vara mindre konkurrenskraftiga än produkter utifrån, till och med när kostnaderna för transporten till de utomeuropeiska departementen tas med i beräkningen. Det skulle därmed bli svårare att upprätthålla lokal produktion. De specifika åtgärderna i beslut 2004/162/EG har därför utformats i syfte att förstärka det lokala näringslivet genom att förbättra dess konkurrenskraft.

De franska myndigheterna anser att de franska yttersta randområdenas svårigheter kvarstår och har genom ett antal skrivelser till Europeiska kommissionen mellan den 25 januari 2013 och den 7 juni 2013 ansökt om att få bibehålla ett differentierat beskattningssystem, snarlikt det nu gällande, från och med den 1 juli 2014 till och med den 31 december 2020. De franska myndigheterna hävdar att de tidigare nämnda svårigheterna har en permanent karaktär, samt att den skatteordning som införs genom rådets beslut 2004/162/EG har gjort det möjligt att bibehålla och i vissa fall utveckla den lokala produktionen och inte har utgjort ett bidrag till de företag som omfattas av åtgärderna eftersom importen av de produkter som omfattas av en differentierad beskattning totalt har fortsatt att öka.

Granskningen av förteckningarna över de produkter för vilka de franska myndigheterna önskar tillämpa en differentierad beskattning har krävt mycket arbete, som bestått i att för varje produkt kontrollera om det finns skäl för en differentierad beskattning och att den är proportionell. Man har också behövt säkerställa att en sådan differentierad beskattning inte kan undergräva integriteten och sammanhanget hos unionsrätten, inklusive den inre marknaden och den gemensamma politiken.

Detta arbete har varat mycket länge, eftersom ett stort antal produkter (flera hundra) har berörts och eftersom man har behövt samla in en stor mängd uppgifter rörande strukturen på marknaderna för de berörda produkterna. Man har behövt fastställa om lokal produktion förekommer och om det förekommer betydande "import" (bl.a. från det franska fastlandet och från andra medlemsstater) som kan äventyra upprätthållandet av lokal produktion, kontrollera att den lokala produktionen inte har något monopol eller en monopolliknande ställning, undersöka huruvida de produktionsmerkostnader som ger de lokala produkterna nackdelar i förhållande till "importerade" produkter är befogade, samt säkerställa att en differentierad beskattning inte är oförenlig med unionens övriga politik.

Således är det inte meningsfullt att föra upp produkter på förteckningar över produkter som kan bli föremål för en differentierad beskattning om det inte finns någon lokal produktion som omfattas av sjötullen. När det gäller fastställandet av vilka produkter som tillverkas lokalt har man generellt tillämpat så exakta KN-nummer som möjligt. I vissa fall och för produkter på

de nuvarande förteckningarna över produkter som kan bli föremål för en differentierad beskattning har dock fyrsiffriga KN-nummer använts när det inte varit möjligt att få fram mer exakta KN-nummer med mer än fyra siffror. I detta fall är det möjligt att de använda fyrsiffriga KN-numren marginellt täcker produkter som inte produceras lokalt.

Vad gäller beräkningen av de merkostnader som den differentierade beskattningen syftar till att kompensera har de franska myndigheterna, för varje produkt eller varje produktgrupp i de fall som flera produkter har liknande produktionskostnader, tillhandahållit en beräkning av produktionsmerkostnaderna för de lokala företagen: inköpskostnader, löner, högre energikostnader, finansiella kostnader för större lager, högre underhållskostnader, underanvändning av produktionsutrustning, högre finansieringskostnader. Det har kontrollerats att de beräknade merkostnaderna inte är lägre än den skillnad i beskattning som de franska myndigheterna har begärt.

Enligt förslaget till rådets beslut från Frankrike, såsom i rådets beslut 2004/162/EG, tillstånd att fram till den 31 december 2020 medge befrielse eller nedsättningar av sjötullen för vissa produkter som tillverkas i de franska yttersta randområdena. Bilagan till beslutet innehåller en förteckning över de produkter för vilka befrielse eller nedsättning av skatten får medges. Beroende på produkt får skillnaden i skattesats mellan lokalt tillverkade produkter och övriga produkter vara högst 10, 20 eller 30 procentenheter. I del A i bilagan uppräknas de produkter för vilka skillnaden i skattesats inte får överstiga 10 procentenheter, i del B de produkter för vilka skillnaden inte får överstiga 20 procentenheter och i del C de produkter för vilka skillnaden inte får överstiga 30 procentenheter.

Huvuddelen av produkterna i bilagan är desamma som de som anges i bilagan till rådets beslut 2004/162/EG. Efter den nya granskningen av alla förteckningar har dock flera produkter strukits eftersom de inte produceras eller inte längre produceras lokalt. Å andra sidan har det på produktförteckningarna lagts till produkter som inte ingår i beslut 2004/162/EG, men för vilka en ny produktion har inletts eller en produktion har utvecklats. För vissa produkter som bibehållits på förteckningarna har den tillåtna skillnaden i skattesats ändrats, och har antingen ökats (t.ex. förflyttning från del A till del B i bilagan) eller minskats (t.ex. förflyttning från del C till del B i bilagan) för att ta hänsyn till merkostnadernas utveckling. Enligt de nuvarande reglerna kan små lokala tillverkare vars årliga omsättning är lägre än 550 000 euro befrias från sjötullen. Frankrike har uttryckt ett önskemål om att sänka denna tröskel till 300 000 euro. Parallellt med en sänkning av denna tröskel har Frankrike också önskat förenkla villkoren för befrielse från sjötullen för de företag vars årliga omsättning är mindre än 300 000 euro. Enligt de nuvarande reglerna omfattas inte de aktörer vars årliga omsättning är lägre än denna tröskel av sjötullen. Däremot kan de inte dra av sådan sjötull som betalats i tidigare led. Dessa regler liknar alltså de befintliga regler, avseende mervärdesskatt, i den särskilda ordningen för små företag, som föreskrivs i artikel 282 och påföljande artiklar i momsdirektivet 2006/112/EG av den 28 november 2006. Det förefaller således inte möjligt att kritisera sådana regler. Frankrike skulle tillämpa de befrielse eller nedsättningar som nämns i artikel 1 i förslaget på alla aktörer vars årliga omsättning minst uppgår till 300 000 euro.

För att uppnå överensstämmelse med jordbrukspolitikens regler har inga skillnader i skattesats tillämpats på livsmedel som omfattas av det stöd som avses i kapitel III i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 228/2013 av den 13 mars 2013 om specifika åtgärder inom jordbruket till förmån för unionens yttersta randområden och särskilt av den särskilda försörjningsordningen. Denna åtgärd förhindrar att effekten av det jordbruksstöd som beviljas genom den särskilda försörjningsordningen annulleras eller minskas till följd av en högre skatt på de subventionerade produkterna genom sjötullen. Det är i detta syfte som de franska myndigheterna godkänt att alla produkter för vilka tillämpningen av en särskild

försörjningsordning kommer att begäras för 2015 ska strykas från förteckningarna över produkter som kan omfattas av en differentierad beskattning.

Målen med stödet till den socioekonomiska utvecklingen i de franska utomeuropeiska departementen, vilka fastställdes redan i beslut 2004/162/EG, bekräftas genom kraven på skattens ändamål. Det är en rättslig skyldighet att införliva intäkterna från skatten med de skatteintäkter som härrör från de utomeuropeiska departementens ekonomiska system och skattesystem, och att använda dessa medel inom ramen för en strategi för ekonomisk och social utveckling med stöd till lokal verksamhet.

Enligt förslaget ska tillämpningsperioden för beslut 2004/162/EG återigen förlängas med sex månader till och med den 30 juni 2015. Åtgärden ger Frankrike tillräckligt med tid för att införliva bestämmelserna i rådets nya beslut med sin lagstiftning.

De nya reglerna ska gälla i fem år och sex månader. Resultaten måste dock utvärderas. De franska myndigheterna bör därför senast den 31 december 2017 lägga fram en rapport för kommissionen om tillämpningen av den införda skatteordningen, för att kontrollera, med beaktande av de svårigheter som de yttersta randområdena påverkas av, verkningarna av de åtgärder som vidtagits och åtgärdernas bidrag till främjandet eller bibehållandet av lokala ekonomiska verksamheter, samt för att kontrollera att de skattelättnader som Frankrike beviljat lokalt tillverkade produkter fortfarande är nödvändiga och proportionella. På grundval av denna rapport kommer kommissionen att lägga fram en rapport för rådet och, vid behov, ett förslag som syftar till att anpassa bestämmelserna i detta beslut för att ta hänsyn till de iakttagelser som gjorts.

För att undvika en lucka i lagstiftningen tillämpas detta beslut från och med den 1 juli 2015.

Rådets beslut påverkar inte den eventuella tillämpningen av artiklarna 107 och 108 i fördraget.

3. FÖRSLAGETS RÄTTSLIGA ASPEKTER

Sammanfattning av de föreslagna åtgärderna

Tillåta Frankrike att medge befrielser från eller nedsättningar av den s.k. sjötullen för vissa produkter som tillverkas lokalt i de franska yttersta randområdena Guadeloupe, Guyana, Martinique, Mayotte och Réunion.

Rättslig grund

Artikel 349 i EUF-fördraget.

Subsidiaritetsprincipen

Det är bara rådet som har befogenhet att på grundval av artikel 349 i EUF-fördraget och med anledning av de varaktiga svårigheter som påverkar den ekonomiska och sociala situationen i de yttersta randområdena besluta om specifika åtgärder till förmån för dem, för att särskilt fastställa villkoren för hur fördragen – inklusive den gemensamma politiken – ska tillämpas beträffande de yttersta randområdena.

Förslaget är därför förenligt med subsidiaritetsprincipen.

Proportionalitetsprincipen

Förslaget är förenligt med proportionalitetsprincipen av följande skäl:

Förslaget rör endast produkter för vilka det har kunnat visas att den lokala produktionen medför merkostnader.

Den maximala skillnaden i beskattning för varje produkt som omfattas av detta förslag är inte större än vad som är nödvändigt med hänsyn till merkostnaderna för varje berörd lokal produktion. Beskattningen av de produkter som importeras till de franska yttersta randområdena går således inte utöver vad som krävs för att kompensera de lokalt tillverkade produkternas sämre konkurrenskraft.

Val av regleringsform

Föreslagen regleringsform: rådsbeslut.

Övriga regleringsformer skulle vara olämpliga av följande skäl:

Undantag enligt artikel 349 i EUF-fördraget beviljas genom rådsbeslut.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte Europeiska unionens budget.

Förslag till

RÅDETS BESLUT

om sjötullsystemet i de franska yttersta randområdena

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 349,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europaparlamentets yttrande¹,
i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande, och
av följande skäl:

- (1) Bestämmelserna i fördraget, som gäller för unionens yttersta randområden dit de franska utomeuropeiska departementen hör, medger i princip ingen skillnad i beskattning mellan lokala produkter och produkter från det franska fastlandet eller andra medlemsstater. Enligt artikel 349 i fördraget är det emellertid möjligt att vidta specifika åtgärder till förmån för de yttersta randområdena på grund av de permanenta svårigheter som påverkar deras ekonomiska och sociala situation.
- (2) Det bör därför beslutas om specifika åtgärder för att särskilt fastställa villkoren för hur EUF-fördraget ska tillämpas beträffande dessa områden. Dessa åtgärder måste beakta de yttersta randområdenas särdrag och särskilda begränsningar, utan att undergräva integriteten och sammanhanget hos unionsrätten, inklusive den inre marknaden och den gemensamma politiken. De svårigheter som unionens yttersta randområden påverkas av nämns i artikel 349 i fördraget: den avlägsna belägenheten, råvaru- och energiberoendet, nödvändigheten av att inrätta större lager, den begränsade lokala marknaden i kombination med en dåligt utvecklad exportverksamhet, etc. Dessa svårigheter leder sammantaget till en ökad produktionskostnad och därmed till ett högre självkostnadspris för lokalt tillverkade produkter. Om inga specifika åtgärder tillämpades skulle de lokalt tillverkade produkterna därför vara mindre konkurrenskraftiga än produkter utifrån, till och med när kostnaderna för transporten till de utomeuropeiska departementen tas med i beräkningen. Det skulle därmed bli svårare att upprätthålla lokal produktion. Därför är det nödvändigt att vidta specifika åtgärder för att stärka den lokala industrin genom att öka dess konkurrenskraft. Genom rådets beslut 2004/162/EG har Frankrike rätt att till och med den 31 december 2014 medge befrielse från eller nedsättningar av den s.k. sjötullen för vissa produkter som tillverkas i de yttersta randområdena Guadeloupe, Guyana, Martinique, Réunion och, från och med den 1 januari 2014, Mayotte, i syfte att återupprätta de lokalt tillverkade produkternas konkurrenskraft. Bilagan till det ovan nämnda beslutet innehåller en förteckning över de produkter för vilka befrielse eller nedsättning av skatten får

¹ EUT C [...], [...], s. [...].

tillämpas. Beroende på produkt får skillnaden i skattesats mellan lokalt tillverkade produkter och övriga produkter vara högst 10, 20 eller 30 procentenheter.

- (3) Frankrike har begärt att regler som liknar de som finns i beslut 2004/162/EG ska bibehållas från och med den 1 januari 2015. Frankrike understryker att de tidigare nämnda svårigheterna är permanenta, att den skatteordning som införts genom beslut 2004/162/EG har gjort det möjligt att bibehålla och i vissa fall utveckla den lokala produktionen och inte har utgjort ett bidrag till de företag som omfattas av åtgärderna eftersom importen av de produkter som omfattas av en differentierad beskattning totalt har fortsatt att öka.
- (4) I detta hänseende har Frankrike för varje berört yttersta randområde (Guadeloupe, Guyana, Martinique, Mayotte och Réunion) till kommissionen översänt fem kategorier av förteckningar över produkter för vilka man avser att tillämpa en differentierad skattesats, uppgående till 10, 20 eller 30 procentenheter, beroende på om produkterna produceras lokalt eller inte. Det franska yttersta randområdet Saint Martin berörs inte.
- (5) Genom detta beslut genomförs bestämmelserna i artikel 349 i fördraget och ges Frankrike tillåtelse att tillämpa en differentierad beskattning på de produkter i fråga om vilka det har kunnat visas för det första att lokal produktion förekommer, för det andra att det sker en betydande införsel av varor (bl.a. från det franska fastlandet och från andra medlemsstater), vilket kan göra det svårt att upprätthålla den lokala produktionen, och för det tredje att det finns merkostnader som gör den lokala produktionen dyrare i förhållande till produkter utifrån och som äventyrar de lokalt tillverkade produkternas konkurrenskraft. Den tillåtna skillnaden i beskattning bör inte överstiga de påvisade merkostnaderna. Tillämpningen av dessa principer gör det möjligt att genomföra bestämmelserna i artikel 349 i fördraget, utan att man går utöver vad som är nödvändigt och utan att det skapas oberättigade fördelar för den lokala produktionen så att man inte undergräver integriteten och sammanhanget hos unionsrätten, inklusive politiken för konkurrens på den inre marknaden och för statligt stöd.
- (6) För att förenkla småföretagens skyldigheter kommer skattebefrielserna eller skattenedsättningarna att beröra alla aktörer vars årliga omsättning minst uppgår till 300 000 euro. De aktörer vars årliga omsättning är lägre än denna tröskel omfattas inte av sjötullen, men kan å andra sidan inte dra av sådan sjötull som betalats i tidigare led.
- (7) Dessutom bör, för överensstämmelse med gemenskapsrätten, inga skillnader i skattesats tillämpas på livsmedel som omfattas av det stöd som avses i kapitel III i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 228/2013². Denna bestämmelse förhindrar att effekten av det jordbruksstöd som beviljas genom den särskilda försörjningsordningen annulleras eller minskas till följd av en högre skatt på de subventionerade produkterna genom sjötullen.
- (8) Målen med stödet till den socioekonomiska utvecklingen i de franska utomeuropeiska departementen, vilka fastställdes redan i beslut 2004/162/EG, bekräftas genom kraven på skattens ändamål. Det är en rättslig skyldighet att införliva intäkterna från skatten med de skatteintäkter som härrör från de utomeuropeiska departementens ekonomiska system och skattesystem, och att använda dessa medel inom ramen för en strategi för ekonomisk och social utveckling med stöd till lokal verksamhet.

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 228/2013 av den 13 mars 2013 om särskilda åtgärder inom jordbruket till förmån för unionens yttersta randområden och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 247/2006 (EUT L 78, 20.3.2013, s. 23).

- (9) Tillämpningsperioden för beslut 2004/162/EG måste förlängas med sex månader till och med den 30 juni 2015. Denna tidsfrist gör det möjligt för Frankrike att införliva detta beslut med sin nationella lagstiftning.
- (10) Ordningen bör vara i fem år och sex månader, till och med den 31 december 2020, som också är slutdatum för tillämpningen av riktlinjerna för statligt regionalstöd. Det är dock nödvändigt att före den tidpunkten utvärdera resultaten av tillämpningen av denna ordning. Följaktligen bör de franska myndigheterna senast den 31 december 2017 inkomma med en rapport om tillämpningen av den skatteordning som inrättats, så att effekterna av åtgärderna och deras bidrag till att bibehålla, främja och utveckla lokal ekonomisk verksamhet kan kontrolleras mot bakgrund av de svårigheter som påverkar de yttersta randområdena. Rapporten syftar bl.a. till att kontrollera att de skattelättnader som Frankrike beviljar lokalt tillverkade produkter inte överskrider vad som är absolut nödvändigt och att dessa fördelar fortfarande är nödvändiga och proportionella. Den bör dessutom innehålla en analys av den införda ordningens inverkan på prisnivån i de franska yttersta randområdena. På grundval av denna rapport bör kommissionen lägga fram en rapport för rådet och, vid behov, ett förslag som syftar till att anpassa bestämmelserna i föreliggande beslut med hänsyn till iakttagelserna.
- (11) Detta beslut måste tillämpas från och med den 1 juli 2015 för att undvika en lucka i lagstiftningen.
- (12) Detta beslut påverkar inte den eventuella tillämpningen av artiklarna 107 och 108 i fördraget.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Genom undantag från artiklarna 28, 30 och 110 i fördraget får Frankrike tillstånd att till och med den 31 december 2020 medge befrielser från eller nedsättningar av den s.k. sjötullen för de produkter som tas upp i förteckningen i bilagan och som tillverkas lokalt i Guadeloupe, Guyana, Martinique, Mayotte och Réunion, som är yttersta randområden i enlighet med artikel 349 i fördraget.

Sådana befrielser eller nedsättningar ska utgöra ett led i strategin för de berörda yttersta randområdenas ekonomiska och sociala utveckling – med hänsyn till gemenskapsramen – och bidra till att främja lokal verksamhet, utan att för den skull ändra handelsvillkoren på ett sätt som strider mot det gemensamma intresset.
2. I förhållande till de skattesatser som tillämpas på liknande produkter med ursprung utanför de berörda yttersta randområdena får de befrielser eller nedsättningar som avses i punkt 1 inte leda till större skillnader än följande:
 - a) Tio procentenheter för produkter som avses i del A i bilagan.
 - b) Tjugo procentenheter för produkter som avses i del B i bilagan.
 - c) Trettio procentenheter för produkter som avses i del C i bilagan.

Frankrike ska se till att de befrielser eller nedsättningar som tillämpas på de produkter som nämns i bilagan inte överstiger den procentsats som är absolut nödvändig för att bibehålla, främja och utveckla de lokala verksamheterna.
3. Frankrike ska tillämpa de skattebefrielser eller skattenedsättningar som nämns i de två föregående punkterna på aktörer vars årliga omsättning minst uppgår till 300 000

euro. Aktörer vars årliga omsättning är lägre än denna tröskel ska inte omfattas av sjötullen.

Artikel 2

De franska myndigheterna ska på produkter som omfattas av den särskilda försörjningsordning som föreskrivs i kapitel III i förordning (EU) nr 228/2013 tillämpa samma skatteordning som på lokalt tillverkade produkter.

Artikel 3

Frankrike ska omedelbart underrätta kommissionen om sådana skatteordningar som avses i artikel 1.

Frankrike ska senast den 31 december 2017 lägga fram en rapport för kommissionen om tillämpningen av den skatteordning som avses i artikel 1, verkningarna av de åtgärder som vidtagits och åtgärdernas bidrag till bibehållandet, främjandet och utvecklingen av lokala ekonomiska verksamheter, med beaktande av de svårigheter som de yttersta randområdena påverkas av.

På grundval av denna rapport ska kommissionen för rådet lägga fram en rapport och, vid behov, ett förslag till beslut.

Artikel 4

I artikel 1.1 i beslut 2004/162/EG, ändrat genom beslut nr 378/2014/EU av den 12 juni 2014, ska datumet ”den 31 december 2014” ersättas med ”den 30 juni 2015”.

Artikel 5

Artiklarna 1–3 ska tillämpas från och med den 1 juli 2015.

Artikel 4 ska tillämpas från och med den 1 januari 2015.

Artikel 6

Detta beslut riktar sig till Republiken Frankrike.

Utfärdat i Bryssel den

*På rådets vägnar
Ordförande*